

STUDIUL 4 UCENICIA PENTRU COPII

Comentariu de Alejandro Bullon

Ucenicia reprezintă misiunea Bisericii, iar această misiune nu este doar pentru adulți, ci și pentru copii, deoarece copiii sunt capitalul cel mai de preț pe care îl are o biserică. Din nefericire, de-a lungul istoriei observăm că, în general, în societate, copiii au fost considerați o povară sau, în cel mai bun caz, o entitate neglijabilă.

De exemplu, națiunile păgâne vecine practicau sacrificarea copiilor ca ofrande aduse dumnezeilor lor. Această practică era abominabilă în ochii lui Dumnezeu. Dar, din nefericire, observăm cum păgânismul a pătruns și în poporul Israel. A existat un rege, pe nume Manase, care a practicat sacrificarea copiilor.

Pe de altă parte, în acea perioadă, copiii erau folosiți ca mână de lucru gratuită, în special copiii aparținând popoarelor învinse în luptă. În acest context este minunat să vedem ce-l învață Dumnezeu pe poporul Israel. Să citim ce a scris David prin inspirație divină:

Psalmi 127:3-5

„Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El. Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe. Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă.”

Este interesat textul lui David! Copiii sunt un dar din partea lui Dumnezeu. Ferice de cel care își umple tolba cu aceste săgeți! Aici este vorba de viitor, de potențialul pe care îl reprezintă copiii. Un copil poate să pară neajutorat, să deranjeze chiar. Dar potențialul pe care îl reprezintă acest copil pentru viitor este extraordinar. Este de datoria părinților, în primul rând, dar și a bisericii să îi învețe pe copii și să-i îndrume pe calea lui Dumnezeu.

Deuteronom 6:6-7

„Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.”

Așa cum spune acest verset, educația copilului nu are loc într-o oră, o zi sau un an, ci este un proces continuu: le vorbești copiilor mereu, când ești acasă, când ești pe drum, când te culci și când te trezești. Nu există un moment în care părinții sau biserica să poată spune: „Gata, am încheiat procesul educativ!”, pentru că educația nu se termină niciodată.

Să vorbim acum puțin despre copilăria lui Isus.

Luca 2:53

„Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.”

Textul spune; „Isus creștea”, nu „a crescut”. Forma „a crescut” este la trecut compus și reprezintă o acțiune încheiată. Învățătorul divin a venit pe acest pământ ca un copil și a venit ca să învețe. El era Dumnezeu, în niciun moment nu a încetat să fie, dar atunci când a venit ca să ne salveze, a venit și ca să ne învețe cum poate o ființă omenească să crească, să se dezvolte. Dumnezeu a permis ca acest Copil să Se nască în căminul lui Iosif și al Mariei, pentru că această pereche, Iosif și Maria, era ideală pentru a implica în procesul de instruire al Copilului Isus.

Dacă citești toată relatarea din Luca, vei vedea că la 12 ani Copilul Isus vorbea deja cu învățătorii legii, și toți se mirau de înțelepciunea Lui. Crezi că Isus cunoștea Scripturile pentru că era Dumnezeu? Cu siguranță, nu! Ci a fost rezultatul instruirii pe care a primit-o de la părinții Lui.

Ellen White afirmă că de pe buzele mamei Sale a primit primele lecții biblice. Aici observăm importanța misiunii părinților ca învățători sau instrumente în mâinile lui Dumnezeu, pentru a-i ajuta pe copiii lor să crească în har și în cunoaștere înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Aici apare al doilea gând: adevărata educație nu este dezvoltată doar de oameni și pentru oameni. Nu pregătim oameni doar pentru această lume, care odată va ajunge la sfârșit. Misiunea noastră este să pregătim cetățeni pentru Împărăția Cerului. Copiii trebuie să crească în har în primul rând înaintea lui Dumnezeu și apoi înaintea oamenilor. Dacă inversăm ordinea, rezultatul poate fi fatal.

Vom trece la partea a treia a acestui studiu.

Matei 9:18

„Pe când le spunea Isus aceste vorbe, iată că a venit unul din fruntașii sinagogii, I s-a închinat, și I-a zis: "Fiica mea adineaori a murit; dar vino de pune-Ți mâinile peste ea, și va învia."

Textul acesta reda una din multele ocazii în care Isus S-a aflat în fața unui părinte care își avea copilul într-o stare critică. Cu alta ocazie, o femeie i-a cerut Învățătorului să o elibereze pe fiica sa de sub puterea celui rău. În alta zi Iair, un soldat roman, i-a cerut lui Isus să o vindece pe fiica sa. Alta dată, pe când cobora de pe Muntele măslinilor, Isus S-a întâlnit cu un părinte disperat, pentru că viața copilului lui era stăpânită de cel rău. Ce părinte ar putea să rămână indiferent în fața suferinței copilului său? În toate aceste patru cazuri menționate, Isus a intervenit la cererea părinților și a înviat, a vindecat și a eliberat pe acești copiii de sub stăpânirea duhurilor rele.

Dar de ce câteodată se pare că nu ascultă ruga ta? Atunci când plângi și ceri să-ți redea viața copilului tău? Cunoșc persoane care sunt supărate pe Dumnezeu pentru ca fiul lor a murit la vârsta adolescenței într-un accident de circulație. Știu de asemenea părinți sperați, deoarece copilul lor se află în ghearele viciului. Strigi la Dumnezeu cu toate puterile tale. Iți pui încrederea în Dumnezeul vieții, dar El pare insensibil la durerea ta. Ce poți face atunci? De ce se întâmplă aceste lucruri?

Dragul meu, aș fi neînțelept dacă aș încerca să explic de ce. Însă e sigur că vina nu este a ta. Să nu crezi că-ți lipsește credința. Vina nu este nici a pastorului care se roagă. Să nu crezi că are vreun păcat ascuns, și de aceea Dumnezeu nu-l ascultă.

Trăim într-o lume plină de păcate. Nu mă refer la păcatele tale, ci la păcate în general. De când a intrat păcatul în această lume, durerea și suferința sunt legea vieții. Isus a venit pentru a ne asigura că durerea va fi, în final, învinsă. Nu îți cer decât să crezi în El. Până la urmă, minunea se va înfăptui, poate nu așa cum îți dorești tu, ci așa cum Dumnezeu, în infinita Sa înțelepciune, știe că e mai bine. Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-ai sădit în inima copilului tău, când era mic, nu se va pierde. Va rămâne acolo și în momentul mai puțin așteptat va ieși la iveală. Roagă-te în continuare!

Acum vom vorbi despre o avertizare teribilă care ne spune cât de important este să-i păstrăm pe copiii noștri în familia lui Dumnezeu.

Matei 18:1-6

„În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus, și L-au întrebat: "Cine este mai mare în Împărăția cerurilor? Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor, și le-a zis: "Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor. Și oricine va primi un copilaș ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine. Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării."

În acest text, observăm un contrast între mândrie și umilință. Isus vorbește despre biserica Sa. Acest mesaj era pentru ucenicii Săi, ca răspuns la întrebarea: „Cine va fi cel mai mare în împărăția cerului?”

Trebuie să avem grija să nu considerăm că această avertizare este pentru cei care nu-L cunosc pe Isus. Ucenicii Îl cunoșteau, dar erau mai ocupați cu treburile lor decât cu grija pentru copii. Ei se preocupau mai mult de cine va fi ales sau va avea mai multă autoritate, cine spune asta și cealaltă... Dar copiii? Nu

sunt o problemă, se presupune ca ei sunt bine... De aceea, Isus a luat un copil, l-a așezat în mijlocul lor și le-a spus: „Bine ar fi să fiți ca acest copil. Să nu vă certați pentru lucruri care nu au importanță.”

Mai mult decât atât, le-a spus că oricine face să păcătuiască pe unul din acești copii care crede în El ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării.

Întrebarea este: Înțeleg eu ce înseamnă toate acestea? Cum pot eu să-l determin pe un copil din biserică să păcătuiască? Isus repeta aceasta avertizare de două ori în Matei 18: 10-14

„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri. Fiindcă Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut. Ce credeți? Dacă un om are o sută de oi, și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți, și se duce să caute pe cea rătăcită? Și, dacă i se întâmplă s-o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă, care nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți.”

În această parabolă, oaia pierdută este copilul care pleacă din biserică din cauza noastră, a adulților, pentru că de multe ori noi le prezentăm o viață de creștin mai complicată decât este în realitate. În loc să le prezentăm o Evanghelie care mântuiește, ne preocupăm de aspectele exterioare, care țin de comportament, și uităm că acesta este rezultatul, nu cauza mântuirii. Nu vreau să elimin importanța comportamentului. El este important atunci când este rezultatul comuniunii cu Isus. Preocuparea noastră primară este să-i arătăm copilului nostru cum să-L iubească pe Isus, iar ca rezultat al ascultării din iubire, comportamentul lui se va schimba. Dacă pun accentul pe purtarea din obligație, îl îndepărtez pe copil, îl fac să creadă că viața de creștin este oribilă. Îi descriu o viață de creștin care nu există, pentru că viața de creștin autentică este bucurie, plăcere și plinătate.

La finalul acestui studiu vom sublinia încă o dată importanța copiilor în familie și în biserică. Pentru aceasta vom citi Marcu 10:13-16

„I-au adus niște copilași, ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau. Când a văzut Isus acest lucru, S-a mâniat, și le-a zis: "Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriti; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu nici un chip nu va intra în ea!" Apoi i-a luat în brațe, și i-a binecuvântat, punându-Și mâinile peste ei.”

Aici lecția nu constă în a-i aduce pe copii la Isus ca să Se atingă de ei în mod fizic, pentru că Isus nu mai este pe pământ, printre noi. Totuși, cum am putea noi să-i împiedicăm pe copii să se apropie de El?

Într-o zi un tată mi-a dat o scrisoare în care îmi cerea să mă rog pentru copilul lui. Acesta avea 20 de ani și nu vroia să se boteze. Mergea la biserică din când în când, dar trăia mai mult pentru lume. Tatăl spunea că fiul său consuma droguri. Dar m-a surprins faptul ca acest copil a vrut să se boteze când avea 10 ani. Însă tatăl nu i-a permis. I-a zis: „Încă nu te porți așa cum trebuie!” „Cum adică?”, l-a întrebat copilul. „Încă te mai joci în Sabat”, a venit răspunsul tatălui.

Astăzi acest tată suferă, deoarece băiatul lui nu mai vrea să știe nimic de botez. Într-o zi, acest copil a vrut să vină la Isus, însă tatăl l-a oprit

Experiența spirituală a unui copil nu poate fi comparată cu experiența spirituală a unei persoane adulte. Totuși, copiii au și ei experiența lor spirituală și ar trebui să-i încurajăm în această direcție, nu să-i descurajăm. Este nevoie de învățatură și de înțelepciune. Nimeni nu se naște expert în formarea unui copil ca ucenic al lui Isus. Dar ce spune făgăduința biblică? Dacă îi lipsește cuiva înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu. El este milostiv și drept. Eu, ca tată, am nevoie de înțelepciune. Ca pastor și membru al acestei biserici, am nevoie de înțelepciune pentru a nu-i îndepărta pe copii de Isus.

Să-i lăsăm pe copii să se apropie de Isus. Domnul să te binecuvânteze!